

«Припорошені інеєм щоки...»

Воронько Платон Микитович

* * *

Припорошені інеєм щоки,
Сніг блукає в кошлатих бровах.
А які ще тверді його кроки,
Рук живих широченний розмах.
Він з морозом веде поєдинки,
Він штурмує рвучку заметіль.
Дві години пройти до зупинки...
Тільки в цьому, спитаєте, ціль?
Може, й так.
Він — ровесник століття,
У дев'ятий десяток іде.
І ялини опущене віття
В ноги срібні поклони кладе
Лиш йому, бо у парку — нікого,
Хоч у місті людей за мільйон.
Ця прогулянка — подвиг старого —
Всежиттєвий його марафон.
Громадянську пройшов, Вітчизняну.,
Як завжди, рушив з дому зарану —
Ще світились шибки де-не-де.
Ветеран на роботу іде.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/pryporosheni_ineiem_schoky